

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 192/03-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2004 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť Ing. J. H., bytom B., a Ing. J. K., bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. E. K., B., ktorou namietajú porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Krajským súdom v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 101/00, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo Ing. J. H. a Ing. J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Krajským súdom v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 101/00 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Ing. J. H. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Žiline **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ing. J. K. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie vo výške 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Žiline p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Žiline j e p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. E. K., B. vo výške 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodevät' desiatšesť slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti Ing. J. H. a Ing. J. K. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2003 doručená s'ťažnosť Ing. J. H., bytom B., a Ing. J. K., bytom B. (ďalej len „s'ťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. E. K., B., ktorou namietajú porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 101/00. Obaja s'ťažovatelia boli spoločníkmi obchodnej spoločnosti VÚTCH-CHEMITEX, s. r. o., so sídlom v Žiline, J. Milca 8. V predmetnom konaní majú postavenie žalobcov.

Ústavný súd 3. septembra 2003 prijal s'ťažnosť s'ťažovateľov na ďalšie konanie uznesením sp. zn. III. ÚS 192/03.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo

vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda krajského súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom, doručeným ústavnému súdu 18. novembra 2003. Vo vyjadrení, ktoré spracovala predsedníčka senátu vybavujúceho vec sp. zn. 19 Cb 101/00, sa uvádza, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku má sudca povinnosť oznámiť predsedovi súdu skutočnosti, pre ktoré je vylúčený, preto si senát len plnil povinnosť, keď bol toho názoru, že sú tu skutočnosti, pre ktoré by nemohol vec prejednať a rozhodnúť. Okrem toho sa v stanovisku uvádza, že agendu Cb predsedníčka senátu a členovia senátu doposiaľ počas pôsobenia na krajskom súde nevykonávali. Vykonávali len odvolaciu agendu v občianskoprávných veciach. Preto na oboznámenie sa s agendou i pridelenými vecami senát potreboval dlhší časový priestor.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľov, vyjadrenia predsedu krajského súdu a hlavne spisu krajského súdu sp. zn. 19 Cb 101/00 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Predmetom konania je žaloba sťažovateľov proti spoločnosti VÚTCH-CHEMITEX, s. r. o., so sídlom J. Milca 8, Žilina (ďalej len „žalovaný“) o náhradu škody vzniknutej neoprávneným vyplatením neodôvodnene vysokých odmien konateľmi žalovaného, čo spôsobilo nezákonné zníženie hospodárskeho výsledku spoločnosti za rok 1995. Žaloba bola doručená Okresnému súdu v Žiline 8. decembra 1999 a bola zaregistrovaná pod sp. zn. 10 Cb 1561/99.

Okresný súd listom zo 17. januára 2000 účastníkom konania oznámil, že predmetnú vec postupuje krajskému súdu ako súdu vecne a miestne príslušnému. Na tomto súde bola vec zaregistrovaná pod sp. zn. 19 Cb 101/00.

Podľa sťažovateľov krajský súd ich nevyzval ani na zaplatenie súdneho poplatku, ani v konaní sp. zn. 19 Cb 101/00 nevytýčil pojednávanie vo veci samej, ale príslušný senát tohto súdu namietol voči sťažovateľovi v prvom rade svoju zaujatosť (pre permanentné sťažovanie sa vo veciach prejednávanych v senáte 19 Cb, napádanie postupu súdu a menovite predsedu senátu) a listom z 24. marca 2000 predložil vec podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 520/2000 zo 16. augusta 2000 vylúčil uvedených sudcov z prejednávania a rozhodovania veci. Uznesenie bolo krajskému súdu doručené 19. októbra 2000.

Následne však krajský súd 27. novembra 2000 opäť predložil spis najvyššiemu súdu za účelom rozhodnutia o prikázaní veci z dôvodu vhodnosti inému krajskému súdu. Najvyšší súd prípisom zo 6. decembra požiadal krajský súd o vyjadrenie účastníkov k jeho navrhovanému postupu. Nesúhlasné stanovisko žalovaného v danej veci bolo doručené krajskému súdu 22. januára 2001, sťažovatelia listami zo 17. januára a 25. januára 2001 navrhli vec delegovať Krajskému súdu v Bratislave. Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 90/2001 z 28. mája 2001 rozhodol tak, že vec sp. zn. 19 Cb 101/00 vedená na krajskom súde sa neprikazuje inému krajskému súdu. Najvyšší súd nezistil dôvody pre delegáciu z dôvodu vhodnosti, pretože prikázanie veci inému krajskému súdu by nebolo hospodárnejšie, ani pre nutnú delegáciu v zmysle § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Toto uznesenie bolo doručené krajskému súdu 5. júna 2001 a následne aj sťažovateľom.

Uznesením sp. zn. 19 Cb 101/00 z 19. júna 2001 krajský súd uložil sťažovateľom, aby do 10 dní od doručenia uznesenia upravili žalobný petit tak, že konkrétne číselne vyjadria finančnú čiastku, ktorú od žalovaného požadujú uhradiť. Sťažovatelia upravený a doplnený žalobný návrh doručili krajskému súdu 13. júla 2001. Krajský súd 2. augusta 2001 vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ v prvom rade uhradil súdny poplatok 11. septembra 2001, sťažovateľ v druhom rade podľa zisťovania krajského súdu súdny poplatok neuhradil ani do 16. mája 2003.

Dňa 26. septembra 2002 predsedníčka senátu a obidvaja členovia senátu konajúci vo veci sp. zn. 19 Cb 101/00 predložili predsedovi krajského súdu návrh na pridelenie tejto veci iným sudcom, resp. inému senátu tohto súdu. Vychádzajúc z tej skutočnosti, že sťažovateľ v prvom rade podal proti trom sudcom tohto súdu žalobu o ochranu osobnosti, predložil vec 22. októbra 2002 nadriadenému súdu – najvyššiemu súdu na vylúčenie senátu 8 Co krajského súdu z prejednávania a rozhodovania vecí, a to v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 626/02 z 20. novembra 2002 rozhodol, že dotknutí sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 19 Cb 101/00 pre nekvalifikovanosť dôvodov na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci v zmysle § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Citované ustanovenie neobsahuje ako dôvod zaujatosti skutočnosť, že sudca má alebo nemá priateľský vzťah k iným sudcom toho istého súdu. Predmetné uznesenie bolo doručené krajskému súdu 18. decembra 2002.

Dňa 13. mája 2003 sťažovateľ v prvom rade podal krajskému súdu námietku zaujatosti voči všetkým sudcom krajského súdu pojednávajúcim obchodnoprávne veci a návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti inému krajskému súdu. Následne krajský súd predložil vec na rozhodnutie najvyššiemu súdu 11. júla 2003. Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 352/03 z 30. júla 2003 konanie o návrhu na vylúčenie sudcov krajského súdu vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 19 Cb 101/00 a prikázanie veci inému súdu zastavil. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že o uplatnenej námietke zaujatosti uvedených sudcov už rozhodol uznesením sp. zn. Ndob 626/02 z 20. decembra 2002 a uvedených sudcov nevyvlúčil z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Taktiež uznesením sp. zn. Ndob 90/2001 z 28. mája 2001 predmetnú vec neprikázal inému krajskému súdu. Keďže v danom prípade už bolo o uplatnenom nároku právoplatným rozhodnutím rozhodnuté, neboli splnené podmienky konania o vylúčenie sudcov a prikázaní veci inému krajskému súdu. Predmetné uznesenie bolo krajskému súdu doručené 8. októbra 2003.

Krajský súd odvtedy vo veci nekonal. Podľa názoru sťažovateľov pre rôzne obštrukcie zo strany príslušných sudcov krajského súdu sa v predmetnej veci nekoná vyše 2 rokov a 2 mesiacov.

Podľa sťažovateľov včasným prerokovaním predmetnej veci na krajskom súde by sa mohli účinne vyjadriť k rozhodnutiu ostatných spoločníkov žalovanej spoločnosti, čím by neprišlo k zásahu do majetku spoločnosti, a tým ani do majetku sťažovateľov. Nečinnosťou krajského súdu im mali byť upreté ich základné práva ako spoločníkov a ohrozené ich vlastnícke a majetkové práva v tejto spoločnosti, pričom museli strpieť konanie konateľov spoločnosti, s ktorým nesúhlasili, čo nakoniec viedlo až k vylúčeniu sťažovateľov zo spoločnosti bez finančného vyrovnania.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd deklaroval porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy krajským súdom v konaní sp. zn. 19 Cb 101/00 a priznal im primerané finančné zadosťučinenie každému vo výške 180 000 Sk.

Listom z 5. mája 2003 sťažovateľ v prvom rade podal krajskému súdu sťažnosť na prietahy v predmetnom súdnom konaní. Sťažnosť bola postúpená na riešenie predsedovi krajského súdu, ktorý ich v liste z 13. júna 2003 posúdil ako opodstatnené. Tým podľa názoru ústavného súdu boli vyčerpané právne prostriedky, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv a slobôd poskytuje.

III.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na

splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje ústavný súd právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup samotného súdu v jeho konaní a rozhodovaní vo veci samej (napr. II. ÚS 813/00).

Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom konania na krajskom súde je rozhodovanie o náhradu škody, ktorú sťažovatelia mali utrpieť v dôsledku neoprávnene vyplatených neodôvodnene vysokých odmien žalovaným. Ústavný súd zo skutočností uvádzaných krajským súdom a ani z obsahu súdneho spisu nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej a prípadne aj skutkovej (faktickej) zložitosti veci, ktorej dôsledkom by malo byť ospravedliteľné zdĺhavé konanie v danej veci. V namietanom období sa napadnutý súd totiž nezaoberal otázkami nevyhnutnými pre rozhodnutie v merite veci, ale výlučne procesnou problematikou – inštitúciou procesnej delegácie – prikázania veci inému ako podľa zákona miestne príslušnému súdu a otázkou vylúčenia sudcov z prejednávania a rozhodovania veci (ktorú v konečnom dôsledku nemožno kvalifikovať ako právne a v danom prípade ani ako fakticky zložitú).

Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov v preskúmvanej veci na krajskom súde, ústavný súd konštatoval, že v okolnostiach prípadu nestrannosť sudcov je základným predpokladom na ústavné, zákonné prejednávanie a rozhodovanie veci, ktoré zákon zveril do právomoci súdom. Pomer k veci sa v podstate chápe ako vzťah sudcu k predmetu konania, pomer k účastníkom, ktorý môže kladne alebo záporne ovplyvniť prejednávanie a rozhodovanie veci (priateľský alebo nepriateľský pomer). Nepochybne táto skutočnosť, v ktorej však podstatnú úlohu zohrala prvotná aktivita súdu a neskôr aj sťažovateľa v prvom rade ohľadne skutočností, pre ktoré mal byť sudca, resp. celý senát v okolnostiach prípadu vylúčený z prejednávania ich veci, bola rozhodujúca pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom. Ústavný súd však pripúšťa, že na

ďalší priebeh a dĺžku konania môže mať vplyv aj nezaplatenie súdneho poplatku sťažovateľom v druhom rade, bez zaplatenia ktorého súd nemôže voči nemu vo veci konať.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je správanie (postup) samotného súdu.

Pri skúmaní toho, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu označeného základného práva, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to tak v dôsledku jeho nekonania, ako aj v dôsledku jeho konania, ktoré však nesmerovalo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov vo veci, s ktorou sa obrátili na súd.

Pokiaľ ide o zbytočné prietahy v dôsledku konania krajského súdu, ktoré však nesmerovalo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov vo veci, ústavný súd zistil, že k nim došlo od 27. novembra 2000, keď krajský súd predložil vec najvyššiemu súdu za účelom rozhodnutia o prikázaní veci z dôvodu vhodnosti inému krajskému súdu podľa § 12 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, do 5. júna 2001, keď najvyšší súd doručil krajskému súdu uznesenie o neprikázaní veci inému krajskému súdu (t. j. v trvaní 6 mesiacov), ďalej v období od 26. septembra 2002, keď krajský súd predložil vec najvyššiemu súdu na rozhodnutie o návrhu na vylúčenie sudcov senátu 8 Co z prejednávania a rozhodovania veci, do 18. decembra 2002 (3 mesiace), keď bolo uznesenie doručené krajskému súdu.

Ústavný súd posúdil uvedené obdobia ako zbytočný prietah v konaní, pretože aj napriek tomu, že v okolnostiach prípadu neboli dôvody pre delegáciu z dôvodu vhodnosti (hospodárnosti) a ani žalovaný nesúhlasil s delegáciou konania, nebola splnená ani podmienka pre nutnú delegáciu podľa § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a neboli ani kvalifikované dôvody pre vylúčenie sudcov, krajský súd predložil vec na rozhodnutie najvyššiemu súdu a najvyšší súd práve z vymenovaných dôvodov neprikázal vec sp. zn. 19 Cb 101/00 inému krajskému súdu a nevylúčil sudcov z prejednávania a rozhodovania

tejto veci. Z tohto pohľadu právna neistota sťažovateľov ohľadne priznania ich nárokov počas celého tohto obdobia (9 mesiacov) nebola odstránená.

V súvislosti s vyššie uvedeným bral ústavný súd do úvahy svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania. „Aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže zapríčiniť porušenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty ohľadne tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol“ (II. ÚS 33/99, podobne II. ÚS 64/99, II. ÚS 67/01).

Krajský súd vo veci vôbec nekonal od 11. septembra 2001, keď sťažovateľ v prvom rade uhradil súdny poplatok, až do 26. septembra 2002 (12 mesiacov). Od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu 18. decembra 2002 až do 13. mája 2003, keď bola doručená námietka zaujatosti sudcov sťažovateľom v prvom rade (6 mesiacov), taktiež neboli vo veci krajským súdom vykázané žiadne úkony, ktoré by plynulo smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov (rozhodnutiu vo veci).

Ústavný súd nemôže akceptovať, aby celé doterajšie obdobie v trvaní 4 rokov riešilo len otázku, kto má vo veci konať a rozhodnúť. Z tejto doby treba obdobie od 13. mája 2003 do 8. októbra 2003 (5 mesiacov) pričítať na vrub účastníka. Priet'ahy v trvaní 27 mesiacov idú na ťarchu krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že v rámci tejto doby bol krajský súd úplne nečinný 18 mesiacov a počas 9 mesiacov vykonával úkony nevedúce k odstráneniu stavu právnej neistoty účastníkov konania. Zvlášť nemožno akceptovať snahu sudcov o vhodnú delegáciu veci inému súdu z dôvodu ich údajnej nekompetentnosti pre rozhodovanie obchodných vecí.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovatelia žiadajú primerané finančné zadosťučinenie, a to každý vo výške 180 000 Sk. Poukazujú na to, že odsúvaním reálnej súdnej ochrany a pretrvávajúcim stavom neistoty boli ohrozené ich vlastnícke a majetkové práva v spoločnosti žalovaného.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadi úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie prípadná náhrada škody.

V dôsledku toho bolo potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľom vznikla predovšetkým v pocitoch neistoty a krivdy. Vzhľadom na celkovú dobu konania krajského súdu, na rozsah zbytočných prietahov v jej rámci, zohľadňujúc tiež konkrétne okolnosti prípadu, možno sumu 25 000 pre sťažovateľa v prvom rade a 20 000 Sk pre sťažovateľa v druhom rade považovať za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Priznanie nižšej sumy primeraného finančného zadost'učinenia pre účastníka v druhom rade ústavný súd odôvodnil nesplnením jeho povinnosti zaplatiť súdny poplatok za žalobný návrh, čo je predpokladom riadneho uplatnenia jeho práva na súde.

V.

Právna zástupkyňa sťažovateľov listom zo 16. decembra 2003 doručila ústavnému súdu vyčíslenie trov konania vo výške 8 796 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnou zástupkyňou sťažovateľov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovatelia boli vo veci úspešní, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania krajským súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava vecí a podanie vo veci samej 4 270 Sk za každý úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 8 540 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. dvakrát 128 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2004